

FOTORV

■ Javier stamt uit een geslacht van circusclowns en wil in hun buitenmaatse voetsporen treden, maar zijn vader, die is opgepakt door Franco, prent hem van achter de tralies in dat hij nooit de grappige clown zal kunnen zijn omdat de jongen in deze moeilijke tijden nooit kind is geweest. Als hij wil ontsnappen aan de rol van geplaagde clown, moet hij wraak nemen.

Passioneel drama met moordende clowns

BRUSSEL • Je zal als coulrofoob maar naar deze film gestuurd worden. Als we al geen angst voor clowns hadden, zouden we ze nu opgedaan hebben. *Balada triste de trompeta* gaat over twee psychopathische, compleet ontaarde, moordende clowns.

Nu goed, met Álex de la Iglesia (*El día de la bestia*, *Crimen perfecto*) waren we er enigszins op bedacht dat horror ons deel kon zijn. Op het festival van Venetië mocht hij voor *Balada de Zilveren Leeuw* (beste regie en scenario) ontvangen van juryvoorzitter en kameraad Quentin Tarantino met wie hij een voorliefde voor bloedbaletten deelt.

De la Iglesia kadert bij de begintitels aan de hand van historische foto's zijn verhaal in de geschiedenis. Na een prachtig geënceneerde geweldorgie waarin een clown met machete het circusvolk

aanspoort tegen de troepen van Franco, verklaart hij hoe diens regime de acht jaar oude Javier traumatiseert. Javier is de zoon en de kleinzoon van circusclowns en wil in hun buitenmaatse voetsporen treden, maar zijn vader, die met de machete, is opgepakt door Franco en prent hem van achter de tralies in dat hij nooit de grappige clown zal kunnen zijn omdat de jongen in deze moeilijke tijden nooit kind is geweest. Hij zal nooit kinderen aan het lachen kunnen brengen en gedoemd zijn altijd de triestige clown te spelen. Tenzij. Als hij wil ontsnappen aan de rol van geplaagde clown, moet hij wraak nemen. Dat zal de pijn verzachten. Papa's advies was niet van de schranderste. Javiers eerste wraakactie, een reddingspoging voor zijn vader, loopt bepaald tragisch af.

Als donkere prelude op het gitzwarte, politiek-satirische vervolg kan dat tellen. Wanneer we Javier jaren later ontmoeten

is hij een verlegen volwassen man die aan de bak komt als triestige circusclown, als assistent van Sergio, de vrolijke clown van dienst. Sergio mishandelt zijn lief Natalia, terwijl Javier op de acrobate verliefd wordt. Daar komt hommelles van, te meer omdat beide mannen niet enkel dezelfde liefde, maar ook één mening gemeen hebben: "Als ik geen clown zou zijn, zou ik moorden."

De la Iglesia laat de ingehouden woede van Javier en de baldadigheid van Sergio escaleren tot een ongeziene razernij en parkeert *Balada*, vooral door het derde

Het geweld is bijzonder brutaal. De dialogen blijven in al hun boosaardigheid toch humoristisch

deel van de film, in de categorie van de fantastische film wanneer Javier, nadat hij zichzelf met een heet strijkijzer heeft bewerkt, als een pauselijk opgedirkte clown door de stad raast, jagend op Sergio en op Natalia, het angstige én opgewonden object van zijn passie. Het geweld dat daarmee gepaard gaat, is bijzonder en bijzonder brutaal. De la Iglesia overdrijft opzettelijk, zodat de dialogen en de gebeurtenissen in al hun boosaardigheid toch humoristisch blijven. Grappen hebben een dreigende onderton en leiden zelden tot een bulderlach. Als auteur en visueel kunstenaar tekent hij zijn figuren, hun uiterlijk en hun karakter, als grotesken. Ze worden verbluffend neergezet door een topcast, in zwart-wit afgewisseld met vale Agfakleuren, in maffe mise-en-scènes die aan *Sin City* doen denken en op de tonen van een temporiserende score. De la Iglesia heeft zijn scenario geschreven

volgens de absurdistische logica van zijn personages en liet zich niet in een voor-spelbare formule dwingen. *Balada* heeft dan ook een vreemde structuur met verrassende plotwendingen waarin de maat op de duur wel zoek is. Wildeman Javier ontaardt in een doodsengel die aan de geschiedenis niet kan ontsnappen en de wereld de schuld blijft geven. Zo is *Balada triste de trompeta* een contestatiefilm, vol kwaadheid om een geschiedenis die een land en zijn bevolking altijd weer inhaalt. Zoveel zelfbeklag wens je op de duur een explosief einde toe, wat dan ook gebeurt. (NK)

i **BALADA TRISTE DE TROMPETA ★★★**
 Regie en scenario: Álex de la Iglesia
 Met: Carlos Areces, Antonio de la Torre, Carolina Bang
 Duur: 107 minuten